

סמל בוקי שלמה (הנרי, סלומון)

2119953

בן רגינה ואברהם

נולד ב- י"ח חשוון תשי"ג 6.11.1952

התגייס לצה"ל בנובמבר 1970

שרת בגדוד "הבוקעים הראשון" (51)

נפל ב- כ"ו תשרי תשל"ד 22.10.1973

בקרוב על החרמון.

בוקי, שלמה

שלמה (הנרי, סולומון), בן רגינה ואברהם, נולד ביום י"ח בחשון חשי"ג (6.11.1952) בוורוצלב שבפולין ועלה ארצה עם משפחתו בשנת 1957. הוא למד בבית-הספר היסודי במושב מלאה שבחבל הענף, המשך בלימודיו בבית-הספר התיכון עירוני בעפולה ואחר-כך סיים את לימודיו בפנימיית "אוניס" בכפר-סבא, במגמה של מכונאות רכב. שלמה היה תלמיד חרוץ ושקדן, אהוב על מוריו ועל חבריו. הוא היה חובב ספורט והקדיש

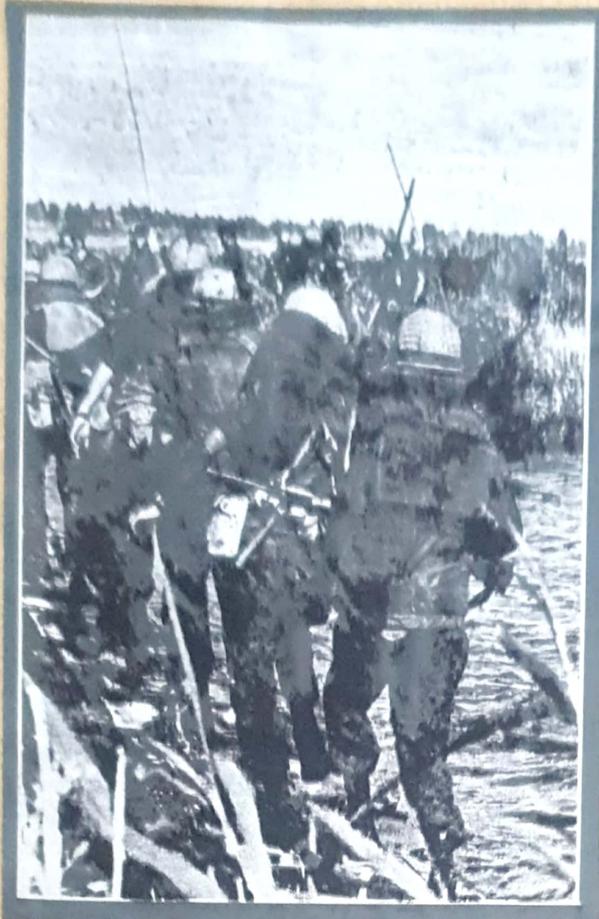
לתחביבו זה הרבה מזמנו הפנוי. כן אהב לקרוא ספרים בכל התחומים. הוא אהב מאוד את חיי המושב ואת עבודת האדמה וטיפח באהבה רבה את גן הנוי שליך ביתו. תמיד מוכן היה לעזור לזולתו והיה בן נאמן, מסור ודואג למשפחתו.

שלמה גרס לצה"ל בתחילת נובמבר 1970 והוצב לחטיבת "גולני". לאחר הטירונות השתלם בקורס צניחה. הוא השתתף בפשיטות מעבר לגבול לבנון ובמרדפים אחרי מחבלים בגבול הצפון. הוא היה חייל אחראי ומסור לתפקידו, ושימש דוגמה לחבריו במוגו הטוב ובסבילותו. על חלקו בפעילות מבצעית הוענק לו "אות השירות המבצעי". הוא השתדל שלא להדאיג את אמו ואת אחיותיו ולא הרבה לספר להם על הפעולות שהשתתף בהן. לאחר שאביו נפטר, נהג להיות בעת חופשותיו במושב ולסייע בעבודות המשק הקשות. במלחמת יום הכיפורים השתתף שלמה בקרבות הבלימה נגד הסורים ברמת הגולן. בקרב על התרמון, שהתחולל ביום כ"ו בתשרי תשל"ד (22.10.1973), נפגע שלמה ונהרג. הוא הובא למנוחת עולמים בבית-העלמין בהר-הרצל בירושלים. השאיר אחריו אם ושתי אחיות. לאחר נופלו הועלה לדרגת סמל.

במכתב תנחומים למשפחה השכולה כתב מפקדו: "שלמה נלחם כפי שנלחם אדם היודע לשם מה הוא נלחם - באומץ, בגבורה, במסירות ובהקדבה".

אימונים בשנות ה-70

היערכות כוחותינו ברמת הגולן (6 באוקטובר 1973)
לוחמי גדוד "גדעון" לא עמדו לבדם במערכה בגיזרה הצפונית של רמת הגולן בצהרי שבת ה-6 באוקטובר 1973, משפרצה בהפתעה מוחלטת מלחמת יום הכיפורים. לצידם ב"קו הראשון" בקו המוצבים חיז הטנקיסטים של גדוד "סער" של חטיבת השריון "ברק" מפוזרים וצמודים - מתלקת טנקים ליד כל מוצב. מאחוריהם, ב"קו השני" של הגיזרה הצפונית, היו מרוכזים שאר לוחמי החטיבה בריכוזים גדודיים ביער מסעדה, ולא הרחק מהם באזור פתחת קונייטרה (חרמונית-נפח) חנו בריכוזים גדודיים לוחמי חטיבת השריון 7, בפיקוד אל"מ אביגדור ("יאנוש") בן-גל. בדרך כלל (החל משנת 1972) היתה רמת הגולן באתריותה של מפקדת מרחב הגולן (חטמ"ר "גולן"); במוצבי ה"קו הסגול" החזיקו כוחות של גדודי חי"ר מילואים, ורק בגלל המתיחות הדבה, ריכוזי הכוחות של הצבא הסורי ומוצב הכוננות הגבוהה, הוחלפו גדודי חי"ר מילואים אלו בספטמבר 1973 בגדודי חי"ר סדירים: גדוד "דער" של חטיבת גולני בגיזרה הצפונית, וגדוד נח"ל מוצנח במוצבי

הגיזרה הדרומית. יחד עמם נפרסו בהתאמה גדוד הטנקים "סער" בגיזרה הצפונית, וגדוד הטנקים "סופה" בגיזרה הדרומית. מפקדת חטיבת "ברק", וכמוה גם מפקדות החטמ"ר ומפקדת האוגדה היו במחנות נפח.

הקרבת השתתף ונפל שלמה בוקי ז"ל

מבצע "קינוח" - כיבוש מוצבי החרמון (21-22 באוקטובר 1973)
למרות כשלון ההתקפה ב-8 באוקטובר 1973 היה ברור למטכ"ל,
לחפ"ק פיקוד צפון, למח"ט גולני, ללוחמים ולמפקדיהם, כי יש לעשות
נסיון נוסף לכבוש שטח חיוני זה, שערכו הצבאיים אסטרטגי היה רב
ביותר. לא בכדי כינו לוחמי חטיבת גולני את המוצב הישראלי הגדול
בכתף החרמון "העיניים של המדינה". היו במוצב החרמון, הגדול
והחשוב במוצבי צה"ל בחזית הצפון, מתקני התרעה, מתקני תצפית
ומתקני בקרה משוכללים ביותר של חילות האוויר, הקשר והמודיעין.
תפעולה לשחרור מוצב החרמון נדחתה מספר פעמים, עד שניתן היה
לרכז כוחות מתאימים וסיוע אווירי וארטילרי. בימים 19 ו-20
באוקטובר 1973 היה חשש, כי לא יהיה אפשר לבצע את הפעולה
בתוך שתי יממות כמתוכנן בשל מזג האוויר הגרוע. השמועות על
הפסקת האש הכללית העומדת בפתח והידיעות כאילו 40 מאנשי
המוצב עדיין נצודים בקומה התחתונה וממשיכים בלחימה, הביאו את
שד הבטחון משה דיין לכלל החלטה להורות למטכ"ל לבצע את
הפעולה בלילה ה-21-22 באוקטובר 1973. בלילה שלפני הפעולה (לילה
ה-20.10.73) כבר התמקמה תצפית מיחידת סיור נבחרת, ב"מצפה
שלמים", והושלם תכנון המבצע והתיאום עם חיל-האוויר.
מבצע "קינוח" תוכנן כמבצע דרחטיבתי מתואם להתקפת-לילה,
שיבוצע על-ידי חטיבת גולני וחטיבת הצנחנים (בפיקוד אל"מ חיים
נאדל) בסיוע מאסיבי של חיל-האוויר ובסיוע ארטילרי צמוד. דאשונה
הופעלה כבר בשעות אחה"צ (21.10.73) חטיבת הצנחנים, שהונחתה
במבצע מוסק במספר סבבים של מסוקים במרום החרמון בעורף
הסורים, והחלה בכיבוש הרכס מצפון לדרום. סה"כ הונחתו כ-600
צנחנים (תחילה הגדוד של סא"ל חזי שלה ואח"כ הגדוד של סא"ל
אלישע לשם), שכבשו במשך הלילה את כל יעדיהם מול התנגדות
קלה יחסית והשלימו את ההשתלטות המלאה על "מוצב הפיתולים",
"מוצב המצוק" ו"מוצב החרמון" הסורי. בפעולה נהרגו שני צנחנים.
בערב ה-21 באוקטובר 1973 הופעלה חטיבת גולני שוב בהתקפה
ישירה בשני צירים, כוח רגלי וכוח ממונע, מאזור הכפר הדרוזי
מגדלישמש אל עבר מוצב כתף החרמון. הקרב היה ארוך ועקוב מדם,
ונמשך בהפוגות קצרות כל אותו לילה. החיילים הסורים, שהיו
מאומנים ומצוידים היטב, נערכו בעמדות שולטות, דובן ככולן מחוץ
למוצב. חיילי גולני נלחמו הסעם בקרב על "העיניים של המדינה"
בעקשנות מיוחדת במינה.

כיבוש מוצב החרמון (בוקר 22 באוקטובר 1973)

ואז, לקראת שחר ה-22 באוקטובר 1973, גילו כנראה לוחמי חטיבת גולני, נושאי תג העץ, מידה נוספת של כוח סבל, עקשנות ועיקשות, התמדה ודבקות במטרה, ומתוך הכרת חשיבות המשימה ורצון אדיר המונע על-ידי גאוות-יחידה מיוחדת במינה הצליחו לשבור לבסוף את ההתנגדות הסורית ב"דרך אל היעד". פלוגת תגבורת מכוח החסימה, מגדוד "אריות הגולף" שנשלחה לסייע בפינוי הפצועים וההרוגים של גדוד "הבוקעים הראשון", בסיוע הפגזה ארטילרית צמודה וכבדה – הצליחה יחד עם לוחמי פלוגה א' של הגדוד להשתלט על אזור "גבעה 17" במרחק של 600 מ' מן המוצב עצמו.

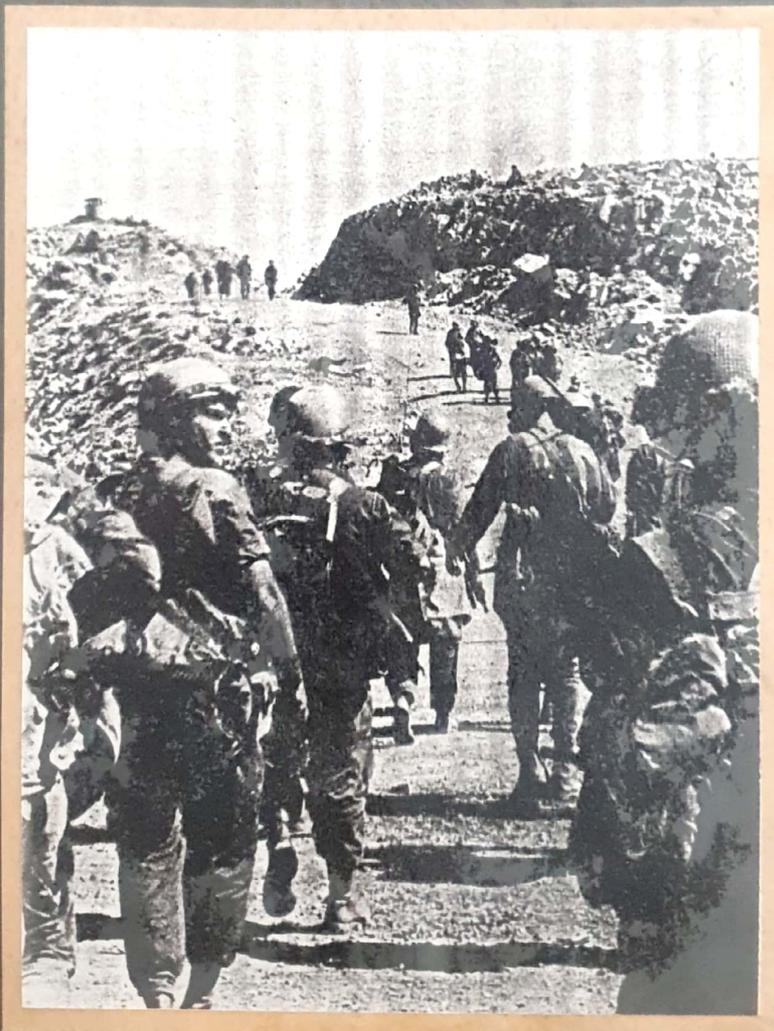
בשעה 6.00 החלו חיילים וקצינים סורים לנטוש את עמדותיהם ולנוס צפונה (חלקם נהרגו וחלקם נשבו אח"כ ע"י כוח דר-פלוגתי של הצנחנים, שהתקדמו מכיוון צפון אל עבר מוצב החרמון).

בשעה 9.00 כותר מוצב החרמון ע"י חיילי גולני. חבלני פלוגת ההנדסה בדקו היטב את כל הכניסות מחשד למיקוש, וב-10.30 טוהר המוצב סופית. בשעה 11.00 הונפו סוף סוף דגל החטיבה ודגל המדינה במרומי המוצב הישראלי, ומפקד הכוח דוד כץ (קצ'לה) דיווח מבלי להקפיד על כללי הדיבור בקשר: "תחנות כל העולם הקשיבו, החרמון בדינו!".

מוטה מפקדיי גולני לפני היציאה לקרב על החרמון

"במעלה הדרך" - ההעפלה אל עבר מוצב החרמון

מוצב החרמון - "חעיניים של המדינה"

פינוי פצועים על אלונקות

